

országgyűlési képviselő

Magyar Demokrata Fórum
Országgyűlési Képviselők Irodaháza
1358 Budapest, Széchenyi rkp. 19.

Dr.Szili Katalin asszonynak
az Országgyűlés elnökének
Helyben

Országgyűlési Iktatás

módosító javaslat

Iktatási szám: **T/4221/225**

Dátum: **2007 NOV 20.**

Tisztelt Elnök Asszony!

A Hárszabály 94. § (1) bekezdése és a 102. § (1) bekezdése alapján „*az egészségbiztosítási pénztárakról és a kötelező egészségbiztosítás természetbeni ellátásai igénybevételének rendjéről*” szóló T/4221. számú törvényjavaslathoz, az alábbi

módosító javaslatot

terjesztem elő:

A Javaslát 56. §-a (2) bekezdésének a következő módosítását javaslom:

„(2) Ha a pénztártag állapota és a gyógyítás szempontjai azt szükségessé teszik, az egészségügyi szolgáltató a finanszírozási eljárási rendben, valamint a vizsgálati és terápiás eljárási rendben foglaltaktól a pénztártag javára eltérhet[, **amennyiben**

a) azt az egészségügyi szolgáltató és az EBP közötti szerződés lehetővé teszi, vagy

b) az a) pont szerinti szerződés hiányában a külön jogszabályban foglalt eljárásrend alapján az EBP ahhoz előzetesen hozzájárul].”

INDOKOLÁS

A javaslat szerinti fenti szabály nem mászt mond ki mint azt, hogy ha a beteg gyógyulása érdekében a szakorvosi indikáció egy bonyolultabb és ezáltal költségesebb ellátást tart szükségesnek, akkor az csak abban az esetben alkalmazható (még a szakorvosi indikáció ellenére is), ha azt a szolgáltató és az biztosítási pénztár közötti szerződés lehetővé teszi vagy ilyen szerződés (illetve ilyen rendelkezés) hiányában a pénztár ehhez hozzájárul. Ellenkező esetben a pénztár nem köteles a többletköltségek megtérítésére.

A kiindulópont itt tehát a beteg állapota és a gyógyulás szempontjai, amelyek elemi módon tartoznak bele az Alkotmány által védett „legmagasabb szintű testi és lelki egészséghez való jog” alapjogába. Ez áll szemben a szolgáltató által kötött megállapodás tartalmával vagy a biztosító beleegyezésével.

Ha ez a beleegyezés nincs meg, akkor ennek az alapjognak egy súlyos korlátozása valósulhat meg.

Az Alkotmánybíróság töretlen gyakorlata, hogy alapjog (így a konkrét esetben a legmagasabb szintű testi és lelki egészséghez való jog vagy a jog az emberi méltósághoz) lényeges korlátozására csak törvényben kerülhet sor, figyelembe véve az ésszerűség-arányosság-szükségesség követelményeit:

Az Alkotmány 54. § (1) bekezdésében elismert emberi méltósághoz való jogot a 8/1990. (IV. 23.) AB határozatban az „általános személyiségi jog” alkotmányi megfogalmazásának minősítette. „Az általános személyiségi jog ’anyajog’, azaz olyan szubszidiárius alapjog, amelyet mind az Alkotmánybíróság, mind a bíróságok minden esetben felhívhatnak az egyén autonómiájának védelmére, ha az adott tényállásra a konkrét, nevesített alapjogok egyike sem alkalmazható.” (ABH 1990, 44-45.) Ezt követően az Alkotmánybíróság számos határozatot hozott az önrendelkezéshez való jog és a magánszférához való jog, mint az Alkotmány 54. § (1) bekezdéséből következő „különös személyiségi jogok” alapján.

Az Alkotmánybíróság a 22/2003. (IV. 28.) AB határozatban foglalta össze az emberi méltósághoz való jogból levezetett részjogosultságok korlátozhatóságáról kialakított gyakorlatát. Az emberi méltósághoz való jognak az Alkotmánybíróság az alapjogok sorában megkülönböztetett jelentőséget tulajdonít. Ez abból is kitűnik, hogy ez a jog, az élethez való joggal együtt, az Alkotmánynak az alapvető jogokra és köteleességekre vonatkozó fejezete élén helyezkedik el, azt az Alkotmány az ember veleszületett jogaként deklarálja, ezért az, a 23/1990. (X.31.) AB határozat szóhasználata szerint ’minden mást megelőző legnagyobb érték’ (ABH 1990, 88, 93.). Már ebben a határozatban megfogalmazást nyert az Alkotmánybíróságnak azon álláspontja is, hogy az emberi élethez és az emberi méltósághoz való jog elválaszthatatlan egységet alkotó oszthatatlan és korlátozhatatlan alapjog. A későbbiek során azután az Alkotmánybíróság elvégezte annak kimunkálását is, milyen összefüggésben érvényesül az emberi méltóság korlátozhatatlansága. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy az emberi méltósághoz való jog csupán az emberi státus meghatározójaként, csak az élettel együtt fennálló egységben abszolút és korlátozhatatlan [64/1991. (XII. 17.) AB határozat, ABH 1991, 297, 308, 312.]. Ezért anyajog mivoltából levezetett egyes részjogosítványai (mint például az önrendelkezéshez és a személy testi integritásához való jogok) az Alkotmány 8.§ (2) bekezdése szerint bármely más alapjoghoz hasonlóan korlátozhatók [75/1995. (XII. 21.) AB határozat, ABH 1995, 376, 383.].” (ABH 2003, 235, 260.)

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az emberek egyes alapvető jogainak korlátozásához legitim cél lehet mások alapvető jogainak védelme [először: 2/1990. (II. 18.) AB határozat, ABH 1990, 18, 20.], továbbá az állam intézményes (objektív) alapjog-biztosítási kötelezettsége [először: 64/1991. (XII. 17.) AB határozat, ABH 1991, 297, 302.], valamint egyes alkotmányos közcélok érvényesítése [például: 56/1994. (XI. 10) AB határozat, ABH 1994, 312, 313.].

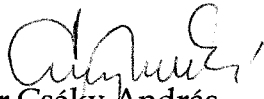
Az állam csak abban az esetben korlátozhatja az alapjogokat, ha az említett legitim célok védelme más módon nem érhető el. „Az alapjog korlátozásának

alkotmányosságához tehát szükséges, hogy a korlátozás megfeleljen az arányosság követelményeinek: az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya megfelelő arányban legyenek egymással. A törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt alkalmazni." (Összefoglalóan: 879/B/1992. AB határozat, ABH 1996, 401.) Mindebből következik, hogy az indokolás „az Alkotmány rendelkezéseivel nem igazolható korlátok” konkrét mércéje jelen ügyben a tiltó, illetve korlátozó szabályozás a cél elérésére való alkalmassága, továbbá szükségessége és arányossága.

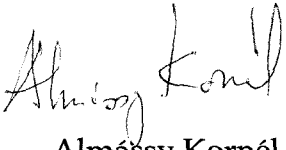
Ezzel szemben a javaslat 157.§-a (1) bekezdésének a) pontja szerint a Kormány rendeletben fogja meghatározni az e törvény szerinti szerződések megkötésének és az egészségügyi szolgáltatások finanszírozásának részletes szabályait. Ugyanezen § (3) bekezdése a) pontja értelmében pedig az egészségügy-miniszter fogja rendeletben szabályozni az egyes főbb betegségcsoportok finanszírozási, vizsgálati és terápiás eljárási rendjét.

Azok az eljárási szabályok tehát, amelyek alapján - adott esetben egy beteg jogai a legmagasabb szintű ellátáshoz, egészséghez és az elvárható legteljesebb gyógyuláshoz (végső soron emberi méltóságához) korlátozást szenvednek (alapvetően fiskális szempontok miatt) rendeleti úton kerülnek szabályozásra. **Ez mindenképpen felveti az alkotmányos sérelem határozott gyanúját.** Egyúttal az alapjavaslat ellentmondásban van az Ebtv. 19.§-ával.

Budapest, 2007-11-19

Dr. Csáky András
MDF

Herényi Károly
MDF

Almássy Kornél
MDF